

การพัฒนาหลักสูตรฝึกอบรมภาษาจีนในชีวิตประจำวัน
สำหรับนักศึกษามหาวิทยาลัยราชภัฏอุตรดิตถ์

Development of Chinese Language Training Courses in Daily Life for Students
at Uttaradit Rajabhat University

ตู้ หยวนเซียน¹, ชลายุทธ ทรุทเมือง², นารีรัตน์ หงษ์สามสิบเก้า³
Du Yuanqian¹, Chalayut Krutmueang², Nareerat Hongssamsibkao³
Corresponding Author E-mail: Duyuanqian7@gmail.com

Received: 2025-12-06; Revised: 2026-01-31; Accepted: 2026-02-01

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) พัฒนาหลักสูตรฝึกอบรมภาษาจีนในชีวิตประจำวันสำหรับนักศึกษามหาวิทยาลัยราชภัฏอุตรดิตถ์ 2) เพื่อศึกษาประสิทธิผลของหลักสูตรฝึกอบรม และ 3) เพื่อศึกษาความพึงพอใจของผู้รับการฝึกอบรม กลุ่มตัวอย่างเป็นนักศึกษามหาวิทยาลัยราชภัฏอุตรดิตถ์ที่ความสนใจอบรมภาษาจีนเพื่อการสื่อสารในชีวิตประจำวัน ในปีการศึกษา 2568 จำนวน 40 คน ได้มาโดยการเลือกแบบเจาะจง (Purposive sampling) การวิจัยเป็นแบบกึ่งทดลอง เครื่องมือวิจัยประกอบด้วย แบบสอบถามความต้องการจำเป็น หลักสูตรฝึกอบรม แผนการจัดการเรียนรู้ แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์และแบบสอบถามความพึงพอใจ วิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้สถิติค่าความถี่ ร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และค่า t-test ผลการวิจัยพบว่า

หลักสูตรที่พัฒนาขึ้น มีองค์ประกอบสำคัญ 8 ส่วน และมีโครงสร้างเนื้อหาและกิจกรรมการเรียนรู้ จำนวน 6 หน่วย ได้แก่ การทักทายและแนะนำตัว (问候和介绍) ครอบครัวของฉัน (我的家庭) การซื้อของ (购物) อาหารและเครื่องดื่ม (食物和饮料) ทิศทางและสถานที่ (方向、地点) และสภาพดินฟ้าอากาศ (天气状况) ผลการประเมินจากผู้เชี่ยวชาญพบว่า หลักสูตรมีค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) เฉลี่ยเท่ากับ 0.86 และความเหมาะสมโดยรวมอยู่ในระดับมากที่สุด (\bar{X} =4.64, S.D.=0.48) ขณะที่แผนการจัดการเรียนรู้มีความเหมาะสมในระดับมากที่สุด (\bar{X} =4.93, S.D. = 0.13) ผลการทดลองใช้หลักสูตรพบว่า ผู้เข้ารับการฝึกอบรมผ่านเกณฑ์การประเมินทุกด้าน โดยด้านความรู้คิดเป็นร้อยละ 89.28 ด้านทักษะและกระบวนการคิดเป็นร้อยละ 87.83 ด้านคุณลักษณะที่พึงประสงค์คิดเป็นร้อยละ 88.00 และด้านระยะเวลาของการเข้าฝึกอบรมคิดเป็นร้อยละ 100 นอกจากนี้ ผู้เข้ารับการฝึกอบรมมีความพึงพอใจต่อหลักสูตรโดยรวมอยู่ในระดับมากที่สุด (\bar{X} =4.68, S.D. = 0.30)

คำสำคัญ: การพัฒนาหลักสูตร, การฝึกอบรม, ภาษาจีน

¹ นักศึกษาหลักสูตรครุศาสตรมหาบัณฑิต, สาขาหลักสูตรและการสอน, มหาวิทยาลัยราชภัฏอุตรดิตถ์

¹ Student in Master of Education Degree, Department of Curriculum and Instruction, Uttaradit Rajabhat University

² อาจารย์ที่ปรึกษาหลัก, คณะครุศาสตร์, มหาวิทยาลัยราชภัฏอุตรดิตถ์

² Advisor, Faculty of Education, Uttaradit Rajabhat University

³ อาจารย์ที่ปรึกษาร่วม, คณะครุศาสตร์, มหาวิทยาลัยราชภัฏอุตรดิตถ์

³ Co - Advisor, Faculty of Education, Uttaradit Rajabhat University

Abstract

This study aimed to (1) develop a Chinese language training curriculum for daily communication for students of Uttaradit Rajabhat University, (2) examine the effectiveness of the training curriculum, and (3) investigate the trainees' satisfaction. The sample consisted of 40 students of Uttaradit Rajabhat University who were interested in participating in a Chinese language training program for daily communication in the academic year 2025. The participants were selected using purposive sampling. This research employed a quasi-experimental design. The research instruments included a needs assessment questionnaire, the training curriculum, lesson plans, an achievement test, and a satisfaction questionnaire. Data was analyzed using frequency, percentage, mean, standard deviation, and t-test statistics. The results revealed that:

The developed curriculum consisted of 8 key components, with instructional content organized into 6 learning units: (1) Greetings and Self-introduction (问候和介绍), (2) My Family (我的家庭), (3) Shopping (购物), (4) Food and Beverages (食物和饮料), (5) Directions and Places (方向、地点), and (6) Weather Conditions (天气状况). The expert evaluation indicated that the curriculum had an average index of item-objective congruence (IOC) of 0.86 and an overall suitability at the highest level ($\bar{X}=4.64$, S.D.=0.48) In addition, the lesson plans were rated at the highest level of suitability ($\bar{X}= 4.93$, S.D.=0.13). The results of the curriculum implementation showed that all trainees met the evaluation criteria in all aspects: knowledge 89.28%, skills and processes (87.83%), desirable characteristics (88.00%), and training attendance duration 100%. Furthermore, the overall satisfaction of the trainees with the training curriculum was at the highest level ($\bar{X}= 4.68$, S.D. = 0.30).

Keywords: Curriculum Development, Training, Chinese Language

บทนำ

ในปัจจุบัน ภาษาจีนเป็นภาษาต่างประเทศที่มีบทบาทสำคัญต่อการสื่อสาร การศึกษา และการประกอบอาชีพของประชาชนไทย สอดคล้องกับข้อมูลของกระทรวงศึกษาธิการที่ระบุว่าภาษาจีนเป็นหนึ่งในภาษาต่างประเทศที่ได้รับการส่งเสริมให้จัดการเรียนการสอนในสถานศึกษาทุกระดับ เพื่อเตรียมผู้เรียนให้มีสมรรถนะด้านภาษาและสามารถแข่งขันได้ในบริบทสังคมโลก ซึ่งเป็นการเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้เพิ่มการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศมากขึ้น ทั้งนี้ที่ประกาศใช้หลักสูตร โรงเรียนระดับการศึกษาขั้นพื้นฐานทั้งของรัฐและเอกชนจำนวนมากได้จัดการเรียนการสอนภาษาจีนเป็นวิชาเพิ่มเติม และสถานศึกษาได้จัดทำหลักสูตรของตนเอง และเพื่อให้เป็นไปในมาตรฐานเดียวกัน กระทรวงศึกษาธิการจึงได้จัดทำมาตรฐานสาระการเรียนรู้ภาษาจีน ระดับการศึกษาขั้นพื้นฐาน ตามกรอบหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2560 กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ โดยกำหนดตัวชี้วัดและสาระการเรียนรู้ภาษาจีนเป็นชั้นปี เพื่อเป็นแนวทางสำหรับสถานศึกษาในการนำไปออกแบบการเรียนการสอนให้เหมาะสมกับผู้เรียน (กระทรวงศึกษาธิการ. 2560: 269)

จากการศึกษาข้อมูลเบื้องต้นและการสำรวจความต้องการของนักศึกษามหาวิทยาลัยราชภัฏนครสวรรค์ พบว่า นักศึกษาส่วนใหญ่มีความสนใจในการเรียนรู้ภาษาจีนเพื่อการสื่อสารในชีวิตประจำวัน โดยมีค่าเฉลี่ยระดับความต้องการอยู่ในระดับมาก อย่างไรก็ตาม นักศึกษายังขาดโอกาสในการฝึกฝนการใช้ภาษาจีนในสถานการณ์จริง โดยเฉพาะทักษะการฟังและการพูด ส่งผลให้ไม่สามารถนำความรู้ด้านภาษาจีนไปใช้ได้อย่างมีประสิทธิภาพ แม้จะเคยผ่านการเรียนภาษาจีนมาแล้ว นอกจากนี้ การจัดการเรียนการสอนภาษาจีนที่มีอยู่ในปัจจุบันยังเน้นการถ่ายทอดความรู้ด้านคำศัพท์และไวยากรณ์เป็นหลัก และยังขาดหลักสูตรฝึกอบรบที่มุ่งเน้นการพัฒนาทักษะการสื่อสารภาษาจีนในชีวิตประจำวันอย่างเป็นระบบ ซึ่งสอดคล้องกับความคิดเห็นของอาจารย์ผู้สอนและผู้มีส่วนได้ส่วนเสียที่เห็นว่าควรมีการพัฒนาหลักสูตรฝึกอบรบภาษาจีนที่เน้นการนำไปใช้จริง

การพัฒนาทักษะการสื่อสารภาษาจีนจำเป็นต้องฝึกให้ผู้เรียนมีทักษะในการใช้ภาษาจีนไปสื่อสารในชีวิตประจำวันอย่างเหมาะสมตามสถานการณ์จริง แต่สภาพปัญหาปัจจุบันที่ครูผู้สอนต้องเผชิญคือหลังจากการเรียนในคาบเรียนผู้เรียนไม่

สามารถนำความรู้ไปใช้ในชีวิตประจำวันอย่างมีประสิทธิภาพ ผู้เรียนขาดทักษะการสื่อสารภาษาจีนในด้านการฟัง การพูด การอ่านและการเขียน (เม็งหลัน หลัว, และจี้ระพร เซโน. 2561: 1) อย่างไรก็ตาม จากสภาพการจัดการเรียนการสอนภาษาจีนในปัจจุบันพบว่า นักศึกษามหาวิทยาลัยราชภัฏอุตรดิตถ์ส่วนใหญ่ยังขาดโอกาสในการฝึกทักษะภาษาจีนเพื่อการสื่อสารในชีวิตประจำวันอย่างเป็นระบบ ทั้งนี้ เนื่องจากหลักสูตรภาษาจีนที่มีอยู่มุ่งเน้นการเรียนรู้ภาษาจีนเชิงวิชาการมากกว่าการพัฒนาทักษะการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารจริง ส่งผลให้นักศึกษามีความรู้ทางภาษาจีนในเชิงทฤษฎี แต่ยังไม่สามารถนำความรู้ดังกล่าวไปใช้สื่อสารในสถานการณ์จริงได้อย่างคล่องแคล่วและมั่นใจ ดังนั้น การพัฒนาทักษะการสื่อสารภาษาจีนสำหรับนักศึกษาจึงเป็นเรื่องที่สำคัญในการเรียนการสอนภาษาจีน นักศึกษา มหาวิทยาลัยราชภัฏอุตรดิตถ์ ซึ่งเป็นผู้เตรียมตัวเพื่อเข้าสู่วิชาชีพครู การมีทักษะด้านภาษาจีนเพื่อการสื่อสารในชีวิตประจำวันถือเป็นศักยภาพที่สำคัญ เพราะนอกจากจะสามารถนำไปประยุกต์ใช้ในการเรียนการสอนภาษาเพิ่มเติมได้แล้ว ยังสามารถใช้ในการติดต่อสื่อสารในสถานการณ์จริง ตลอดจนการแลกเปลี่ยนวัฒนธรรมและประสบการณ์การเรียนรู้ระหว่างประเทศได้อย่างมีประสิทธิภาพ นักศึกษามหาวิทยาลัยราชภัฏอุตรดิตถ์ ส่วนใหญ่ยังขาดโอกาสในการฝึกทักษะภาษาจีนเพื่อการสื่อสารในชีวิตประจำวันอย่างเป็นระบบ หลักสูตรภาษาจีนที่มีอยู่ในปัจจุบันมุ่งเน้นการเรียนรู้ภาษาจีนเชิงวิชาการมากกว่าทักษะการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารจริงในชีวิตประจำวัน ส่งผลให้ผู้เรียนมีความรู้ทางภาษาจีนแต่ยังไม่สามารถนำมาใช้สื่อสารได้อย่างคล่องแคล่ว

นักศึกษามหาวิทยาลัยราชภัฏอุตรดิตถ์ มีความจำเป็นที่ต้องเรียนรู้ภาษาจีนเพื่อการสื่อสารในชีวิตประจำวัน จะช่วยส่งเสริมให้นักศึกษาได้เกิดความรู้ความเข้าใจและมีทักษะในการใช้ภาษาได้อย่างมีประสิทธิภาพ และยังทำให้นักศึกษาได้มีปฏิสัมพันธ์ที่ดีกับคณาจารย์ผู้สอนภาษาจีน เกิดความสุขในการเรียนรู้ ลดช่องว่างระหว่างบุคคลและทำให้นักศึกษามีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนดีขึ้น นอกจากนี้ยังเป็นแนวทางในการสนับสนุนให้ครูอาจารย์ผู้สอนภาษาจีนได้มีโอกาสเลือกใช้สื่อการเรียนการสอนได้อย่างเหมาะสม และสามารถนำไปใช้ในการเรียนการสอนให้เป็นอย่างดี หลักสูตรมีความสำคัญเปรียบเสมือนเข็มทิศที่ใช้ในการจัดการศึกษาของสถานศึกษาเพื่อให้บรรลุตามเป้าหมายที่ตั้งไว้ (สิทธิพล อาจอินทร์. 2564: 7) และการฝึกอบรมเป็นกระบวนการเพิ่มประสิทธิภาพของบุคคลโดยมุ่งเพิ่มพูนความรู้ ทักษะและคุณลักษณะที่พึงประสงค์ในตัวบุคคลนำไปสู่การปฏิบัติงานต่าง ๆ ได้อย่างมีประสิทธิภาพ ดังนั้นการพัฒนาหลักสูตรฝึกอบรมภาษาจีนในชีวิตประจำวันสำหรับนักศึกษามหาวิทยาลัยราชภัฏอุตรดิตถ์ จึงมีความสำคัญและจำเป็นอย่างยิ่ง

แม้นักศึกษาที่มีความสนใจในภาษาจีน ยังขาดโอกาสในการฝึกฝนทักษะการใช้ภาษาจีนในสถานการณ์จริงในชีวิตประจำวัน ส่งผลให้ความสามารถในการฟังและพูดภาษาจีนไม่พัฒนาอย่างเต็มศักยภาพ นอกจากนี้สื่อการเรียนการสอนที่ใช้ในชั้นเรียนส่วนใหญ่มักเน้นเนื้อหาเชิงวิชาการและไวยากรณ์มากกว่าการสื่อสารจริงในชีวิตประจำวัน ดังนั้น เพื่อพัฒนาทักษะการสื่อสารภาษาจีนของนักศึกษามหาวิทยาลัยราชภัฏอุตรดิตถ์ ให้มีประสิทธิภาพ ตรงตามความต้องการของตลาดแรงงาน และเพื่อให้สอดคล้องกับบริบททางสังคมในปัจจุบัน ผู้วิจัยจึงมีความสนใจที่จะพัฒนาหลักสูตรฝึกอบรมภาษาจีนในชีวิตประจำวันสำหรับนักศึกษา มหาวิทยาลัยราชภัฏอุตรดิตถ์ โดยเน้นการเรียนรู้แบบลงมือปฏิบัติจริงจากเนื้อหาหลักสูตรที่ครอบคลุมสถานการณ์จริงในชีวิตประจำวัน และการสร้างบรรยากาศการเรียนรู้ที่กระตุ้นให้นักศึกษาได้ฝึกฝนการฟังและการพูดอย่างต่อเนื่อง เพื่อเสริมสร้างความมั่นใจและความสามารถในการใช้ภาษาจีนอย่างแท้จริง

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อพัฒนาหลักสูตรฝึกอบรมภาษาจีนในชีวิตประจำวันสำหรับนักศึกษา มหาวิทยาลัยราชภัฏอุตรดิตถ์
2. เพื่อศึกษาประสิทธิผลของหลักสูตรฝึกอบรมภาษาจีนในชีวิตประจำวันสำหรับนักศึกษามหาวิทยาลัยราชภัฏอุตรดิตถ์
3. เพื่อศึกษาความพึงพอใจของผู้ใช้หลักสูตรฝึกอบรมภาษาจีนในชีวิตประจำวันสำหรับนักศึกษามหาวิทยาลัยราชภัฏอุตรดิตถ์

การทบทวนวรรณกรรม

ในการวิจัยเรื่องการพัฒนาหลักสูตรฝึกอบรมภาษาจีนในชีวิตประจำวัน สำหรับนักศึกษามหาวิทยาลัยราชภัฏอุตรดิตถ์ ผู้วิจัยได้ทำการศึกษาค้นคว้าเอกสาร แนวคิด ทฤษฎีและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องนี้มีรายละเอียด ดังต่อไปนี้

1. แนวคิดเกี่ยวกับการพัฒนาหลักสูตร

ความหมายของหลักสูตร

หลักสูตรแปลมาจากคำในภาษาอังกฤษ ว่า “Curriculum” มีรากศัพท์มาจากภาษาละตินว่า “Currere” หมายถึง “running course” หรือทางวิ่ง หรือ ลู่วิ่งวิ่ง วิ่งเข้าสู่ชัยชนะ (Armstrong. 2003: 2) ซึ่งนำมาใช้ในทางการศึกษา หมายถึง แนวทางการเรียนรู้อันหนึ่ง (A Course of Study) ซึ่งมีรากศัพท์ใกล้เคียงกันอีกคำหนึ่ง คือ Syllabus ซึ่งแปลว่า ประมวลการสอนในแต่ละรายวิชา ต่อมาภายหลังใช้คำว่า “Curriculum” แทนคำว่า “Syllabus” (บุญเลี้ยง ทูมทอง. 2557: 8-9)

หลักสูตรเป็นสิ่งสำคัญของการจัดการศึกษา เพราะเป็นสิ่งที่กำหนดแนวทางการปฏิบัติในการจัดการเรียนการสอนให้บรรลุจุดมุ่งหมายที่กำหนดไว้ หลักสูตรที่ดีต้องมีการพัฒนาอยู่เสมอ เพื่อให้มีเนื้อหาสาระทันสมัยกับสภาพการเปลี่ยนแปลงของสังคม เศรษฐกิจ เทคโนโลยี และการเมือง อีกทั้งเป็นการกำหนดแนวทางในการพัฒนา ทั้งด้านเศรษฐกิจ การเมือง สังคม และวัฒนธรรม เพื่อให้ผู้เรียนมีความรู้ ทักษะ เจตคติและค่านิยมในอันที่จะนำประเทศไปสู่ความเจริญในทุก ๆ ซึ่งผู้วิจัยได้ประมวลความหมายของหลักสูตรที่สำคัญได้ ดังนี้

Beane, & Others (1986: 34-35) สรุปความหมายของหลักสูตรไว้โดยใช้เกณฑ์ความเป็นรูปธรรม (Concrete) ไปสู่นามธรรม (Abstract) และจากการยึดโรงเรียนเป็นศูนย์กลาง (School - centered) ไปสู่การยึดผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง (Learner - centered)

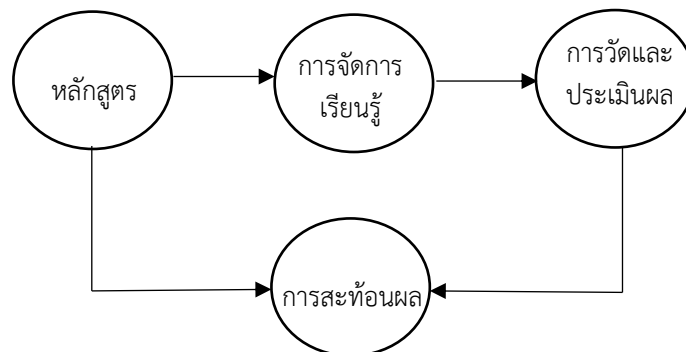
ทาบ (Taba. 1962: 10) ได้กล่าวว่า หลักสูตร หมายถึง แผนการเรียนที่ประกอบด้วย จุดประสงค์และจุดมุ่งหมายเฉพาะการเลือกและการจัดเนื้อหา วิธีการเรียนการสอนและการประเมินผล

โอลิวา (Oliva. 1982: 10) ได้กล่าวว่า หลักสูตร หมายถึง แผนหรือโปรแกรมสำหรับประสบการณ์ทั้งหลายที่ผู้เรียนจะต้องประสบภายใต้การอำนวยการของโรงเรียน

อาร์มสตรอง (Armstrong. 2003: 4) ได้กล่าวว่า หลักสูตร หมายถึง การยืนยันใน กระบวนการตัดสินใจกับการผลิตที่ให้ความสำคัญกับการเตรียม การออกแบบแผน เพื่อพัฒนาความรู้ และทักษะ โดยกระบวนการจัดการเรียนรู้ที่เอื้อให้ผู้เรียนได้รับข้อมูลและความรู้ใหม่

ประสาธน์ เนิ่งเฉลิม (2554: 30) ได้กล่าวว่า หลักสูตร หมายถึง เอกสารและ แนวทางในการจัดการเรียนรู้ ประกอบด้วย วัตถุประสงค์ของหลักสูตร เนื้อหาสาระ การจัดกิจกรรม หรือประสบการณ์ที่จะให้แก่ผู้เรียน และกระบวนการประเมินผลการเรียนรู้ที่จะเกิดขึ้นแก่ผู้เรียนที่ กำหนดโดยผู้พัฒนาหรือหน่วยงานที่เกี่ยวข้องกับหลักสูตรนั้น ๆ

หลักสูตรมีความสำคัญต่อการจัดการศึกษาทุกระบบ เนื่องจากข้อกำหนดต่าง ๆ ของหลักสูตรจะเป็นมาตรฐานในการจัดการศึกษาของแต่ละกลุ่มเป้าหมาย ซึ่งทำให้เป็นแนวทางนำไปสู่การกำหนดเป้าหมายของการเรียนรู้สำหรับผู้เรียนในแต่ละช่วงวัย อีกทั้งยังเป็นแนวทางสำหรับผู้สอน ในการดำเนินการจัดการเรียนรู้ให้ผู้เรียนบรรลุเป้าหมายทั้งในด้านความรู้ในเนื้อหาสาระ ทักษะ กระบวนการเรียนรู้และการคิด ทักษะทางสังคมและที่สำคัญคือคุณภาพทางด้านคุณธรรมจริยธรรม และค่านิยมอันพึงประสงค์ นอกจากนี้ ความสำคัญของหลักสูตรยังมีต่อการวัดและประเมินผลการเรียนรู้ด้วยที่จะต้องตอบคำถามได้ว่าการจัดการศึกษานั้นบรรลุความคาดหวังของหลักสูตรหรือไม่ ซึ่งจะเป็นข้อมูลสารสนเทศสำหรับการปรับปรุงหลักสูตรต่อไป ดังภาพ

ภาพที่ 1 ความสำคัญของหลักสูตรที่ส่งผลต่อการจัดการเรียนรู้อารวัดและประเมินผล

ที่มา : วิจัย วงษ์ใหญ่. 2557: 470

จากแนวคิดดังกล่าว สามารถสรุปได้ว่า หลักสูตรหมายถึงแผนและกระบวนการจัดการเรียนรู้ที่ถูกรวบรวมอย่างเป็นระบบ เพื่อพัฒนาผู้เรียนให้บรรลุเป้าหมายทางการศึกษา ผ่านเนื้อหา ประสบการณ์การเรียนรู้ และการประเมินผลที่สอดคล้องกับบริบทและความต้องการของสังคม เป็นแผนและกระบวนการจัดการเรียนรู้ที่ถูกรวบรวมอย่างเป็นระบบบนพื้นฐานของแนวคิดและทฤษฎีทางการศึกษาที่มุ่งเน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ เพื่อพัฒนาความรู้ ความเข้าใจ และทักษะการใช้ภาษาจีนของผู้เรียนให้สามารถนำไปใช้ในการสื่อสารในชีวิตประจำวันได้อย่างมีประสิทธิภาพ และสอดคล้องกับบริบทความต้องการของผู้เรียน และเป้าหมายการพัฒนาการศึกษาของสถาบัน

องค์ประกอบของหลักสูตร

หลักสูตรจะต้องมีรายละเอียดครบถ้วนตามองค์ประกอบของโครงสร้างหลักสูตร ซึ่งจะสื่อให้ผู้อื่นเข้าใจและสามารถนำไปใช้จัดประสบการณ์การเรียนรู้ได้อย่างมีประสิทธิภาพ จากการศึกษาเอกสารพบว่า องค์ประกอบที่จำเป็นของหลักสูตรที่นักการศึกษาได้กล่าวไว้ ดังนี้

ทาบ (Taba. 1962: 422-423) ได้กล่าวถึง องค์ประกอบของหลักสูตร มี 4 องค์ประกอบ คือ 1. วัตถุประสงค์ทั่วไปและวัตถุประสงค์เฉพาะ 2. เนื้อหาและจำนวนชั่วโมงสอนแต่ละวิชา 3. วิธีการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน 4. วิธีการประเมินผล

ไทเลอร์ (Tyler. 1971: 1) กล่าวถึงโครงสร้างของหลักสูตรมี 4 ประการ คือ 1. จุดมุ่งหมาย (Education Purpose) ที่โรงเรียนต้องการให้ผู้เรียนเกิดผล 2. ประสบการณ์ (Educational Experience) ที่โรงเรียนจัดขึ้นเพื่อให้จุดมุ่งหมาย บรรลุผล 3. วิธีการจัดประสบการณ์ (Organizational of Educational Experience) เพื่อให้ การสอนเป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพ 4. วิธีการประเมิน (Determination of what to Evaluation) เพื่อตรวจสอบ จุดมุ่งหมายที่ตั้งไว้

เคอร์ (Kerr. 1989: 16-17) ได้กล่าวถึงองค์ประกอบที่สำคัญของหลักสูตรแบ่งออกเป็น 4 ส่วน คือ 1. วัตถุประสงค์ของหลักสูตร 2. ความรู้ 3. ประสบการณ์การเรียนรู้ 4. การประเมินหลักสูตร

ออร์นสไตน์ และฮันกินส์ (Ornstein, & Hunkins. 2004: 235) ได้กล่าวว่า องค์ประกอบของหลักสูตรมี 4 องค์ประกอบ ดังนี้ 1. วัตถุประสงค์และเป้าหมาย 2. เนื้อหา 3. ประสบการณ์การเรียนรู้ 4. การวัดและประเมินผล นอกจากนี้ นักการศึกษาชาวไทย ได้กล่าวถึงองค์ประกอบของหลักสูตร ดังนี้ หน่วยศึกษานิเทศก์ กรมอาชีวศึกษา (2536: 6-7) กล่าวว่า องค์ประกอบของ หลักสูตร มี 4 ส่วน คือ 1. จุดมุ่งหมาย (Objective) 2. เนื้อหาของหลักสูตร (Content) 3. การนำหลักสูตรไปใช้ (Curriculum implementation) 4. การประเมินหลักสูตร (Evaluation)

จากการสังเคราะห์แนวคิดดังกล่าว สามารถสรุปได้ว่า องค์ประกอบของหลักสูตรประกอบด้วย วัตถุประสงค์ เนื้อหา ประสบการณ์การเรียนรู้ และการวัดและประเมินผล ซึ่งเป็นองค์ประกอบที่มีความเชื่อมโยงสัมพันธ์กัน และเป็นพื้นฐานสำคัญในการพัฒนาหลักสูตรให้สามารถนำไปใช้ได้อย่างมีประสิทธิภาพ

2. แนวคิด ทฤษฎีเกี่ยวกับการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร

เทคนิคการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร

1. เทคนิคการสอนแบบ 3 Ps จากแนวคิดการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร ทำให้เกิดวิธีสอนขึ้นหลายวิธีและวิธีการสอนหนึ่ง คือ วิธีการสอนแบบ 3 Ps (PPP) เป็นการสอน 3 ขั้นตอน ที่ปรากฏอยู่ในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารอย่างชัดเจน ซึ่งเทคนิคการสอนแบบประกอบด้วย การนำเสนอบทเรียน (Presentation) การฝึกปฏิบัติ (Practice) และการนำภาษาไปใช้ในการสื่อสาร (Production)

1.1 ขั้นการนำเสนอบทเรียน (Presentation) เป็นขั้นการนำเสนอโครงสร้างไวยากรณ์ใหม่โดยทั่วไป ใช้รูปแบบบทสนทนาหรือบทอ่านสั้น ครูเป็นผู้อธิบายโครงสร้างใหม่และตรวจสอบความเข้าใจของผู้เรียนในการเรียนการสอนภาษาต่างประเทศ การนำเสนอเนื้อหาใหม่ จัดเป็นขั้นการสอนที่สำคัญในขั้นนี้ผู้สอนจะให้ข้อมูลทางภาษาแก่ผู้เรียน ซึ่งนับเป็นการเริ่มต้นของการเรียนรู้มีการนำเสนอเนื้อหาใหม่โดยมุ่งเน้นให้ผู้เรียนได้รับรู้และทำความเข้าใจเกี่ยวกับความหมายและรูปแบบภาษาที่ใช้กันจริงโดยทั่วไป รวมทั้งวิธีการใช้ภาษาการออกเสียง ความหมายคำศัพท์ โครงสร้าง ไวยากรณ์ที่เหมาะสมกับสถานการณ์ต่าง ๆ ควบคู่ไปกับการเรียนรู้ กฎเกณฑ์

1.2 ขั้นการฝึกปฏิบัติ (Practice) ผู้เรียนฝึกใช้โครงสร้างใหม่ในเนื้อหาที่กำหนดให้ฝึกปฏิบัติ หรือใช้แบบฝึกหัดขั้นการฝึกปฏิบัติ เป็นขั้นตอนที่ให้ผู้เรียนได้ฝึกใช้ภาษาที่ได้เรียนรู้ใหม่จากขั้นการนำเสนอเนื้อหาในลักษณะของการฝึกแบบควบคุมหรือชี้แนะ (Controlled Practice /Directed Activities) โดยมีผู้สอนเป็นผู้นำในการฝึกไปสู่การฝึกแบบปล่อย

ให้ทำเองมากขึ้นเป็นแบบกึ่งควบคุม (Semi-controlled) การฝึกในขั้นนี้มีจุดมุ่งหมายให้ผู้เรียนจดจำรูปแบบของภาษาได้จึงเน้นที่ความถูกต้องของภาษาเป็นหลักแต่ก็มีจุดหมายให้ผู้เรียนได้ทำความเข้าใจเกี่ยวกับความหมายและวิธีการใช้รูปแบบภาษานั้น ๆ ด้วยเช่นกัน ในการฝึกนั้นผู้สอนจะเริ่มจากการฝึกปากเปล่า (Oral) ซึ่งเป็นการพูดตามแบบง่าย ๆ ก่อนจนได้รูปแบบของภาษาแล้วค่อยเปลี่ยนสถานการณ์ไปสถานการณ์เหล่านี้ จะเป็นสถานการณ์ที่สร้างขึ้นในห้องเรียนเพื่อฝึกการใช้โครงสร้างประโยคตามบทเรียน ทั้งนี้ ผู้สอนต้องให้ข้อมูลป้อนกลับด้วยเพื่อให้ผู้เรียนรู้ว่าตนใช้ภาษาได้ถูกต้องหรือไม่นอกจากนี้อาจตรวจสอบความเข้าใจด้านความหมายได้ ต่อจากนั้นจึงให้ฝึกด้วยการเขียน เพื่อเป็นการฝึกความแม่นยำในการใช้

1.3 ขั้นการนำไปใช้ในการสื่อสาร (Production) ผู้เรียนฝึกปฏิบัติใช้โครงสร้างใหม่ในเนื้อหา หรือบริบทที่แตกต่างไปโดยใช้เนื้อหาหรือข้อมูลพวกเขาเอง เพื่อพัฒนาความคล่องแคล่วในการใช้รูปแบบโครงสร้างใหม่ ขั้นการใช้ภาษาในการสื่อสารเป็นขั้นการฝึกใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารเปรียบเสมือนการถ่ายโอนการเรียนรู้ภาษาจากสถานการณ์ในชั้นเรียนไปสู่การนำภาษาไปใช้จริงนอกชั้นเรียนโดยทั่วไป มุ่งหวังให้ผู้เรียนได้ใช้ภาษาในสถานการณ์ต่าง ๆ ที่จำลองจากสถานการณ์จริงหรือที่เป็นสถานการณ์จริงด้วยตนเอง การที่ผู้เรียนสามารถใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารได้เองโดยอิสระภายใต้สถานการณ์ต่าง ๆ ที่พบในชีวิตจริง ผู้เรียนจะได้มีโอกาสนำความรู้ทางภาษาที่เคยเรียนแล้วมาใช้เป็นประโยชน์อย่างเต็มที่ ในขั้นตอนนี้วิธีการฝึกมักทำในรูปแบบการทำกิจกรรมแบบต่าง ๆ โดยผู้สอนเป็นเพียงผู้กำหนดภาระงานหรือสถานการณ์ให้

2. เทคนิคการสอนแบบ TPR การสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทางหรือที่เรียกอย่างย่อว่า TPR-total Physical Response เป็นแนวการสอนที่ได้รับแนวคิดมาจากการวิจัยด้านจิตวิทยาพัฒนาการและทฤษฎีการเรียนรู้โดยนักการศึกษาและนักจิตวิทยาชาวอเมริกัน ชื่อ เจมส์ แอชเชอร์ (James. J. Asher) ซึ่งได้แนวคิดการสอนภาษาแบบนี้มาจากธรรมชาติการเรียนรู้ภาษาแม่ของเด็กทารก (Asher. 1979: 19-24) วิธีสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทางเป็นวิธีการสอนภาษาที่ถูกนำมาใช้ในการนำเสนอภาษาต่างประเทศ โดยการใช้ประโยคคำสั่ง คำขอร้อง โดยต้องการให้ผู้เรียนเกิดการโต้ตอบการรับรู้ภาษาโดยใช้อวัยวะในร่างกาย โดยใช้ลำดับขั้นตอนการสอน ดังนี้

ขั้นที่ 1 ขั้นนำและทบทวนการเรียนรู้ ผู้สอนทบทวนบทเรียนและนำเข้าสู่บทเรียน โดยการพูดประโยคคำสั่งภาษาอังกฤษ แสดงท่าทางประกอบคำสั่ง คำสั่งละ 2-3 ครั้ง แล้วให้ผู้เรียนฟังและแสดงท่าทางประกอบ

ขั้นที่ 2 ขั้นปฏิบัติ เมื่อผู้สอนสังเกตว่าผู้เรียนสามารถเข้าใจคำสั่งแล้ว ผู้สอนจะสั่งให้ผู้เรียนปฏิบัติตามคำสั่งนั้น ๆ โดยไม่ต้องดูแบบจากครู อาจให้ปฏิบัติพร้อมกันทั้งชั้น เป็นกลุ่มหรือเป็นรายบุคคล

ขั้นที่ 3 ขั้นประเมินผลการปฏิบัติและให้ข้อมูลย้อนกลับ ผู้สอนจะประเมินการปฏิบัติโดยวิธีการสังเกต และให้ข้อมูลย้อนกลับ โดยการพูด หรือแสดงการชมเชย เมื่อผู้เรียนปฏิบัติได้ถูกต้องให้คำแนะนำแก้ไขถ้าผู้เรียนไม่เข้าใจ สำหรับขั้นนี้ ผู้สอนต้องใช้การสังเกตและแสดงการชมเชยตลอดเวลาและทุกระยะของการปฏิบัติกิจกรรม

ขั้นที่ 4 ขั้นทำแบบฝึกหัด เพื่อส่งเสริมการเรียนรู้และประเมินผลการเรียนรู้ ผู้สอนจะสรุปย่อและประเมินสิ่งที่ผู้เรียนเรียนมาจากการทำแบบฝึกหัด

3. แนวคิด ทฤษฎีเกี่ยวกับความพึงพอใจ

ความหมายของความพึงพอใจ

มาสโลว์ (Maslow. 1970: 69-80) ได้เสนอทฤษฎีลำดับขั้นความต้องการ (Hierarchy of Needs) ตั้งอยู่บนสมมติฐานที่ว่า “มนุษย์เรามีความต้องการสิ่งอื่น ๆ ก็เกิดขึ้นมาอีก ความต้องการของคนเราอาจเกิดขึ้นซ้ำซ้อนกัน ความต้องการอันหนึ่งอาจยังไม่หมดไป ความ ต้องการอีกอย่างหนึ่งอาจเกิดขึ้นได้” โดยมีลำดับขั้นดังนี้

1. ความต้องการทางด้านร่างกาย (Physiological Needs) เป็นความต้องการพื้นฐาน ของมนุษย์ เน้นสิ่งจำเป็นในการดำรงชีวิต ได้แก่ อาหาร อากาศ ที่อยู่อาศัย เครื่องนุ่งห่ม ยารักษาโรค

2. ความต้องการความปลอดภัย (Safety Needs) เป็นความมั่นคงปลอดภัยในชีวิตทั้ง ที่เป็นอยู่ในปัจจุบันและอนาคต ความเจริญก้าวหน้าอบอุ่นใจ

3. ความต้องการทางสังคม (Social Needs) เป็นสิ่งจูงใจที่สำคัญต่อการเกิดพฤติกรรม ต้องการให้สังคมยอมรับตนเองเข้าเป็นสมาชิก ต้องการความเป็นมิตร ความรักจากเพื่อนร่วมงาน

4. ความต้องการมีฐานะ (Esteem Needs) มีความอยากเด่นในสังคม มีชื่อเสียง อยากให้บุคคลยกย่องสรรเสริญตนเอง อยากมีความอิสระเสรีภาพ

5. ความต้องการที่จะประสบความสำเร็จในชีวิต (Self-actualization Needs) เป็น ความต้องการในระดับสูง อยากให้ตนเองประสบความสำเร็จในชีวิต ซึ่งเป็นไปได้ยาก

แมคเคลแลนด์ (McClelland. 1975) ได้แบ่งการจูงใจตามความต้องการพื้นฐานของบุคคลนี้ ความต้องการอำนาจ บุคคลต้องการความมีอำนาจอย่างมากใช้อำนาจในการสร้างอิทธิพลเพื่อควบคุมการทำงาน โดยการแสวงหาความเป็นผู้นำตามความต้องการความผูกพัน บุคคลมีความต้องการผูกพันเป็นอย่างมาก ความผูกพันนั้นต้องเกิดจากรักจึงจะทำให้บุคคลมีความสุข และสามารถหลีกเลี่ยงการไม่ยอมรับของสังคมได้ บุคคลจะรักษาสัมพันธ์ภาพที่ดีที่มีการติดต่อสัมพันธ์กับบุคคลอื่นในสังคมไว้ ความต้องการความสำเร็จบุคคลต่างมีความต้องการอย่างแรงกล้าในอันที่จะ ประสบผลสำเร็จมีความกลัวต่อความล้มเหลวต้องการงานที่ทำท้าทายวิเคราะห์และประเมินปัญหา ของการทำงานด้วยตนเอง และต้องการข้อมูลที่รวดเร็ว ถ้าประสบความสำเร็จหรือผิดพลาดหรือผิดพลาดจะมี อารมณ์หงุดหงิด

เฮอส์เบิร์ก (Herzberg. 1959: 113-115) ได้ทำการศึกษาค้นคว้าทฤษฎีที่เป็น มูลเหตุที่ทำให้เกิดความพึงพอใจ เรียกว่า The Motivation Hygiene Theory) ทฤษฎีนี้ได้กล่าวถึง ปัจจัยที่ทำให้เกิดความพึงพอใจในการทำงาน 2 ปัจจัย คือ

1. ปัจจัยกระตุ้น (Motivation Factor) เป็นปัจจัยที่เกี่ยวกับการงาน ซึ่งมีผลก่อให้เกิด ความพึงพอใจในการทำงาน เช่น ความสำเร็จของงาน การได้รับการยอมรับนับถือ ลักษณะของงาน ความรับผิดชอบ ความก้าวหน้าในตำแหน่งการงาน

2. ปัจจัยค้ำจุน (Hygiene Factor) เป็นปัจจัยที่เกี่ยวกับสิ่งแวดล้อมในการทำงาน และมีหน้าที่ให้บุคคลเกิดความพึงพอใจในการทำงาน เช่น เงินเดือน โอกาสที่จะก้าวหน้าในอนาคต สถานะของอาชีพ สภาพการทำงาน เป็นต้น

สรุปได้ว่า ความพึงพอใจ หมายถึง ความรู้สึกพอใจ ชอบใจ หรือเจตคติ ในด้านบวกอันเป็นผลมาจากการทำกิจกรรมหรืองานที่ทำนั้นตอบสนองความต้องการของบุคคลนั้นและทำให้เกิดความรู้สึกดีต่อสิ่งต่าง ๆ ที่กำลังปฏิบัติอยู่

การวัดสภาพความพึงพอใจ

บุญชม ศรีสะอาด (2545: 64-65) กล่าวว่า การวัดสภาพความพึงพอใจ วัดได้ จากการใช้วิธีการให้คะแนนแก่ คำพูด หรือข้อความซึ่งแสดงถึงเจตคติที่ดีและไม่ดีต่อสิ่งนั้น ๆ แบบที่ นิยมใช้กันมาก คือ แบบของลิเคิร์ต (Likert) โดยมีการ กำหนดอันดับ 5 อันดับด้วยกัน ในแต่ละ ข้อความซึ่งแสดงเจตคติ เช่น เจตคติทางบวก คือ พึงพอใจมากที่สุด พึงพอใจมาก พึงพอใจปานกลาง พึงพอใจน้อย พึงพอใจน้อยที่สุด คะแนนที่ให้เป็น 5 4 3 2 1 และถ้าเป็นเจตคติในเชิงลบจะได้ คะแนน 1 2 3 4 5 สำหรับข้อความที่แสดงถึงเจตคติที่ไม่ดีต่อสิ่งนั้นคือ เห็นด้วยอย่างยิ่ง เห็นด้วย ไม่แน่ใจ ไม่เห็นด้วย ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง คะแนนเจตคติที่ได้ก็คือ ผลรวมของการแสดงความคิดเห็น ทั้งพึงพอใจและไม่พึงพอใจในขนาดต่าง ๆ ที่เขาเลือก

ใกล้รุ่ง นครวานากุล (2547: 70) กล่าวว่า การวัดความพึงพอใจเป็นการวัดด้านทัศนคติ หรือเจตคติที่เป็น นามธรรมเป็นการแสดงออกที่ค่อนข้างซับซ้อนยากที่จะวัดได้โดยตรง ดังนั้น การวัดความพึงพอใจจึงใช้การวัดโดยอ้อมด้วยการ วัดความคิดเห็นของบุคคลเหล่านั้นแทน แต่การวัดผลความพึงพอใจมีขอบเขตจำกัดคือการวัดจะเกิดความคาดเคลื่อนได้ ตลอดเวลาที่วัด ถ้าบุคคลแสดงความคิดเห็นไม่ตรงกับความรู้สึกที่แท้จริง ซึ่งความคาดเคลื่อนดังกล่าวย่อมเกิดขึ้นได้เป็น ธรรมดาของการวัดทั่ว ๆ ไป

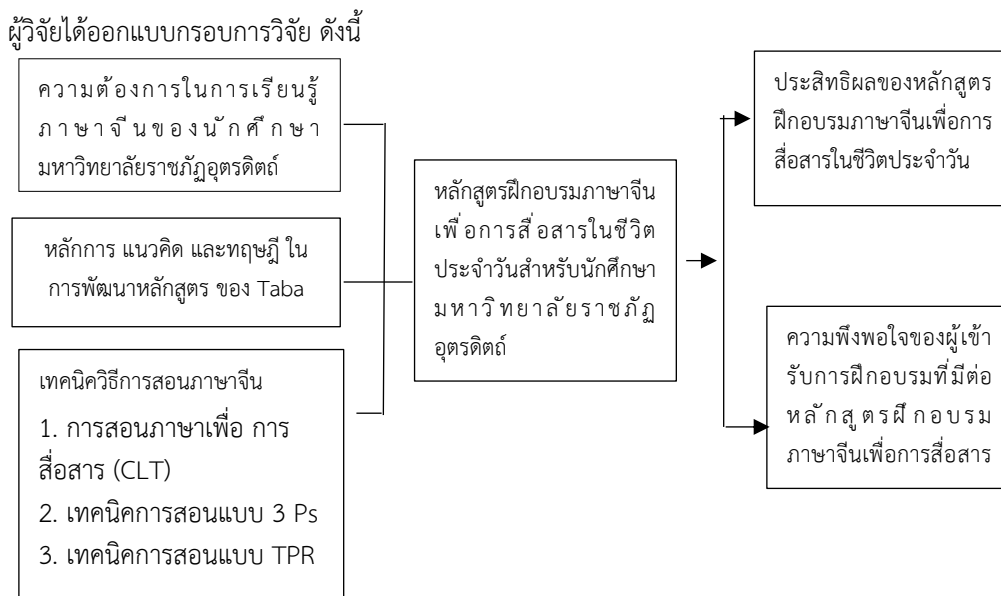
ดังนั้น การวัดความพึงพอใจในงานวิจัยครั้งนี้ จะใช้แบบสอบถามความพึงพอใจที่มีต่อการพัฒนาหลักสูตร ฝึกอบรมระยะสั้น เรื่อง โรงเรียนอัจฉริยะ ซึ่งเป็นแบบสอบถามแบบของลิเคิร์ต (Likert) โดยมีการกำหนดอันดับ 5 อันดับ ด้วยกัน ในแต่ละข้อความซึ่งแสดงเจตคติ เช่น เจตคติ ทางบวก คือ พึงพอใจมากที่สุด พึงพอใจมาก พึงพอใจปานกลาง พึงพอใจน้อย พึงพอใจน้อยที่สุด

4. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

กาญจนา นະนอง (2563) ได้ทำการพัฒนาหลักสูตรฝึกอบรมภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารกับผู้ปฏิบัติธรรม ชาวต่างชาติ ณ วัดป่าแก้ว โดยมุ่งส่งเสริมความสามารถด้านการฟัง-พูดของผู้เรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนไทยรัฐวิทยา 99 (บ้านแม่สุยะ) จังหวัดแม่ฮ่องสอน งานวิจัยมีวัตถุประสงค์เพื่อพัฒนาและตรวจสอบคุณภาพของหลักสูตร รวมทั้งศึกษาผล การใช้หลักสูตรเปรียบเทียบความสามารถด้านฟัง-พูดก่อนและหลังการฝึกอบรม และความพึงพอใจของผู้เรียน กลุ่มตัวอย่าง คือ ผู้เรียนจำนวน 20 คน ได้จากการเลือกแบบเจาะจง เครื่องมือที่ใช้ประกอบด้วยหลักสูตรฝึกอบรม แบบทดสอบทักษะฟัง-พูด และแบบประเมินความพึงพอใจ พร้อมใช้สถิติค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และการทดสอบเครื่องหมาย ผลการวิจัย พบว่า หลักสูตรที่พัฒนาขึ้นมีความเหมาะสมในระดับมาตามการประเมินของผู้เชี่ยวชาญ และเมื่อทดลองใช้พบว่าผู้เรียนมี คะแนนทักษะฟัง-พูดสูงขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 อีกทั้งมีความพึงพอใจต่อการฝึกอบรมอยู่ในระดับมาก

Li Yuxi (2024) ได้ศึกษาเกี่ยวกับการนำหลักสูตรฝึกอบรมภาษาจีนไปใช้ตามแนวทางการสื่อสารและการเรียนรู้ตามสถานการณ์เพื่อปรับปรุงทักษะการฟังและการพูดของผู้เรียน มีวัตถุประสงค์ การศึกษานี้มุ่งหวังที่จะประเมินประสิทธิผลของหลักสูตรภาษาจีนที่ผสมผสานแนวทางการสื่อสารเข้ากับการเรียนรู้ตามสถานการณ์ เพื่อเพิ่มความสามารถในการพูดและการฟังของผู้เรียน โดยเปรียบเทียบแนวทางการสื่อสารและคะแนนการเรียนรู้ตามสถานการณ์ของผู้เรียนก่อนและหลังการเรียนรู้ผ่านหลักสูตรฝึกอบรมภาษาจีนที่ใช้แนวทางการสื่อสารและการเรียนรู้ตามสถานการณ์ กลุ่มตัวอย่าง นักศึกษาต่างชาติชั้นปีที่ 2 จำนวน 20 คนจากมหาวิทยาลัยซีอานเข้าร่วมในการศึกษาวิจัยเชิงทดลองนี้ การศึกษานี้ใช้ระเบียบวิธีทดสอบก่อนและหลังเพื่อประเมินทักษะการพูดและการฟังก่อนและระหว่างการดำเนินหลักสูตรโดยใช้เกณฑ์การให้คะแนนและการประเมินการฟัง การวิเคราะห์ทางสถิติครอบคลุมค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน และการทดสอบ t สำหรับกลุ่มตัวอย่างที่ขึ้นต่อกันเพื่อประเมินความสำคัญของความแตกต่าง ผลการวิจัยพบว่า การประเมินหลังหลักสูตรบ่งชี้ว่าทักษะการพูดและการฟังมีการปรับปรุงอย่างมีนัยสำคัญทักษะการพูดดีขึ้นอย่างมีนัยสำคัญ

กรอบแนวคิดในการวิจัย

ภาพที่ 2 กรอบแนวคิดในการวิจัย
ที่มา: ผู้วิจัย, 2568

วิธีดำเนินการวิจัย

ในการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยได้ดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูลโดยมีขั้นตอนในการดำเนินการดังนี้

ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

1. ประชากรที่ใช้ในการศึกษาคั้งนี้ ได้แก่ นักศึกษามหาวิทยาลัยราชภัฏอุตรดิตถ์ ชั้นปีที่ 1 ปีการศึกษา 2568 จำนวน 1,623 คน
2. กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาคั้งนี้ คือ นักศึกษามหาวิทยาลัยราชภัฏอุตรดิตถ์ ชั้นปีที่ 1 ปีการศึกษา 2568 จำนวน 40 คน ได้มาโดยการเลือกแบบเจาะจง (Purposive sampling) โดยเลือกจากนักศึกษาที่มีความสนใจอบรมภาษาจีนในชีวิตประจำวัน

เครื่องมือที่ใช้ในการรวบรวมข้อมูล

1. แบบสอบถามความต้องการจำเป็นในการจัดการเรียนการสอนภาษาจีน
2. หลักสูตรฝึกอบรมการสื่อสารภาษาจีนในชีวิตประจำวัน
3. แผนการจัดการเรียนรู้ จำนวน 6 แผนรวม 18 ชั่วโมง
4. แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนตามหลักสูตรฝึกอบรม

5. แบบสอบถามความพึงพอใจของนักศึกษาที่มีต่อหลักสูตรฝึกอบรมภาษาจีนในชีวิตประจำวัน

ขั้นตอนการสร้างเครื่องมือและตรวจสอบคุณภาพของเครื่องมือ

ผู้วิจัยได้ดำเนินการดังนี้

1. แบบสำรวจความต้องการจำเป็นและบริบทการจัดการเรียนรู้ภาษาจีน

1.1 ศึกษาเอกสารทฤษฎี แนวคิดเกี่ยวกับการศึกษาความต้องการจำเป็นและบริบทพื้นฐานของการจัดการเรียนรู้ภาษาจีนสำหรับนักศึกษามหาวิทยาลัยราชภัฏอุตรดิตถ์ และวิเคราะห์หลักสูตร แกนกลางการจัดการศึกษาขั้นพื้นฐานในกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาจีน

1.2 ร่างข้อคำถามที่ใช้ในแบบสำรวจความต้องการจำเป็นและบริบทการจัดการเรียนรู้ภาษาจีน แล้วนำไปตรวจสอบคุณภาพด้านความตรงตามเนื้อหา (Content Validity) โดยผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 3 ท่าน และพิจารณาความสอดคล้องระหว่างข้อคำถามกับประเด็นที่ต้องการประเมิน จากนั้นเลือกข้อคำถามที่มีค่า IOC มากกว่า 0.5 ขึ้นไป ได้ค่า IOC เท่ากับ 1.00 นำไปใช้ได้

1.3 ปรับปรุงตามข้อเสนอแนะของผู้เชี่ยวชาญแล้วนำแบบสำรวจไปใช้กับนักศึกษามหาวิทยาลัยราชภัฏอุตรดิตถ์ ในปีการศึกษา 2568 ซึ่งมีนักศึกษาตอบกลับแบบสอบถาม จำนวน 80 คน จากจำนวนประชากรทั้งหมด แล้วนำข้อมูลมาวิเคราะห์หาความต้องการ

2. หลักสูตรฝึกอบรมภาษาจีนในชีวิตประจำวันสำหรับนักศึกษา มหาวิทยาลัยราชภัฏอุตรดิตถ์ มีขั้นตอนการสร้างและตรวจสอบคุณภาพดังนี้

2.1 วิเคราะห์ความต้องการ เพื่อใช้กำหนดความเป็นมาและความสำคัญของหลักสูตร ผู้วิจัยนำข้อมูลพื้นฐานของนักศึกษา มหาวิทยาลัยราชภัฏอุตรดิตถ์ ซึ่งมีความต้องการอบรมภาษาจีนในชีวิตประจำวัน จากการศึกษาสภาพปัญหาและความต้องการจำเป็นพบว่า นักศึกษามหาวิทยาลัยราชภัฏอุตรดิตถ์ในปีการศึกษา 2568 มีความต้องการในการศึกษาการฝึกอบรมภาษาจีนในชีวิตประจำวันสำหรับนักศึกษา มหาวิทยาลัยราชภัฏอุตรดิตถ์ โดยใช้เวลาในการฝึกอบรมเป็นเวลา เป็นเวลา 6 สัปดาห์ ๆ ละ 3 ชั่วโมง รวม 18 ชั่วโมง ผู้วิจัยจึงได้นำข้อมูลเบื้องต้นมาใช้ในการพัฒนาหลักสูตรฝึกอบรมภาษาจีนในชีวิตประจำวันสำหรับนักศึกษา มหาวิทยาลัยราชภัฏอุตรดิตถ์

2.2 ศึกษาเอกสาร แนวคิดทฤษฎีการพัฒนาหลักสูตรฝึกอบรม และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับหลักสูตรฝึกอบรม เพื่อกำหนดรูปแบบในการพัฒนาหลักสูตร จุดมุ่งหมาย องค์กรประกอบของหลักสูตร และเนื้อหาการพัฒนาภาษาจีนในชีวิตประจำวันสำหรับนักศึกษามหาวิทยาลัยราชภัฏอุตรดิตถ์

2.3 คัดเลือกและจัดเนื้อหาสาระ รูปแบบการสร้างหลักสูตรฝึกอบรมและเอกสารประกอบหลักสูตรฉบับร่างโดยการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยได้เลือกรูปแบบการพัฒนาหลักสูตรของ ทาบา (Taba, 1962: 67) มาเป็นแนวทางในการดำเนินการพัฒนาหลักสูตรฝึกอบรม

2.4 เลือกหาวิธีการฝึกอบรมจากเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง และให้สอดคล้องกับวัตถุประสงค์ เนื้อหาสาระของหลักสูตรฝึกอบรม มุ่งเน้นให้ฝึกฟังและพูด ผู้วิจัยได้กำหนดขั้นตอนการจัดกิจกรรมแต่ละขั้น ดังนี้ 1) ฟังบทสนทนาและประโยค 2) ให้ผู้เรียนพูดตามผู้สอน 3) ทบทวนโดยการฟังและทบทวนโดยการพูดตามผู้สอน 4) ในผู้เรียนจับคู่สนทนาและทำการทดสอบในการดำเนินการจัดกิจกรรมฝึกอบรมในแต่ละกิจกรรมการเรียนรู้

2.5 กำหนดแนวการวัดและประเมินผล ผู้วิจัยได้กำหนดตามจุดหมายและเนื้อหาของหลักสูตรฝึกอบรมแล้วนำมาสร้างแบบวัดให้สอดคล้องกัน โดยเกณฑ์การผ่านหลักสูตรฝึกอบรม เพื่อให้สอดคล้องและเหมาะสมกับเกณฑ์การวัดและประเมินผลการฟังและการพูดตามหลักการวัดประเมินผลทางด้านภาษาและกำหนดเกณฑ์การผ่านหลักสูตรฝึกอบรม ดังนี้ ด้านความรู้ความเข้าใจของผู้เข้ารับการฝึกอบรมผ่านเกณฑ์ไม่ต่ำกว่าร้อยละ 75 ด้านทักษะความสามารถในการสื่อสารของผู้เข้ารับการฝึกอบรมผ่านเกณฑ์คะแนนรูบริกส์ไม่ต่ำกว่าระดับ 2 จาก 4 ระดับ การวัดด้านคุณลักษณะอันพึงประสงค์ผ่านเกณฑ์คะแนนรูบริกส์ไม่ต่ำกว่าระดับ 2 จาก 4 ระดับ และด้านระยะเวลาเข้าฝึกอบรมของผู้เข้ารับการฝึกอบรมผ่านเกณฑ์ไม่ต่ำกว่าร้อยละ 80

2.6 นำหลักสูตรและเอกสารประกอบหลักสูตรฝึกอบรมภาษาจีนในชีวิตประจำวันสำหรับนักศึกษามหาวิทยาลัยราชภัฏอุตรดิตถ์ฉบับร่างที่สร้างขึ้นให้อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ทำการประเมินตรวจสอบให้ข้อเสนอแนะและนำมาดำเนินการปรับปรุงแก้ไข

2.7 ปรับปรุงแก้ไขตามคำแนะนำของอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์แล้วส่งให้ผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 3 ท่านประเมินความสอดคล้องและความเหมาะสมของโครงร่างหลักสูตรฝึกอบรม รวมถึงความเหมาะสมของแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ตามหลักสูตรฝึกอบรม

2.8 นำผลการประเมินจากผู้เชี่ยวชาญทั้ง 3 ท่าน มาวิเคราะห์หาค่าเฉลี่ย (\bar{X}) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) และนำผลการวิเคราะห์เทียบกับเกณฑ์ ได้ค่าความเหมาะสมอยู่ในระดับมากที่สุด ($\bar{X}=4.64$, S.D.=0.48)

2.9 ปรับปรุงแก้ไขโครงร่างหลักสูตร เอกสารประกอบหลักสูตร ตามคำแนะนำของผู้เชี่ยวชาญ เพื่อนำหลักสูตรดังกล่าวไปทดลองใช้เพื่อหาคุณภาพ

2.10 นำหลักสูตรฝึกอบรมภาษาจีนในชีวิตประจำวันสำหรับนักศึกษามหาวิทยาลัยราชภัฏอุตรดิตถ์ ไปทดลองใช้กับนักศึกษาที่ลงทะเบียนเรียนวิชาศึกษาทั่วไป (รายวิชาภาษาจีนเพื่อการสื่อสาร) ในปีการศึกษา 2568 ที่ไม่ใช่อีกกลุ่มตัวอย่างจำนวน 20 คน เป็นเวลา 18 ชั่วโมง (3 วัน)

2.11 นำผลการทดลองใช้หลักสูตรและเอกสารประกอบหลักสูตรฝึกอบรมภาษาจีนในชีวิตประจำวันสำหรับนักศึกษามหาวิทยาลัยราชภัฏอุตรดิตถ์ มาปรับปรุงเพิ่มเติมจนสมบูรณ์เพื่อใช้จริงต่อไป

3. แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรู้ ผู้วิจัยดำเนินการ ดังนี้

3.1 ศึกษาเอกสารเกี่ยวข้องกับการสร้างแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรู้ ตามการฝึกอบรมตามหลักสูตรฝึกอบรมภาษาจีนในชีวิตประจำวัน

3.2 ศึกษากำหนดวัตถุประสงค์ของการสร้างแบบทดสอบตามเนื้อหาสาระของหลักสูตรฝึกอบรมภาษาจีนในชีวิตประจำวันสำหรับนักศึกษามหาวิทยาลัยราชภัฏอุตรดิตถ์

3.3 จัดทำแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรู้ ซึ่งเป็นแบบปรนัยชนิดเลือกตอบ 4 ตัวเลือก จำนวน 60 ข้อ

3.4 นำแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์เสนออาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ทำการประเมินตรวจสอบ และให้ข้อเสนอแนะเพื่อปรับปรุงแก้ไข

3.5 นำแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ให้ผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 3 ท่าน ดัชนีความสอดคล้อง จากนั้นเลือกข้อคำถามที่มีค่า IOC มากกว่า 0.5 ขึ้นไป ได้ค่า IOC เท่ากับ 0.86

3.6 ปรับปรุงแก้ไขแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์การฝึกอบรมตามหลักสูตรฝึกอบรมตามคำแนะนำของผู้เชี่ยวชาญ

3.7 นำแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรู้ไปทดลองใช้ (Try Out) ไปทดลองใช้กับนักศึกษาที่ลงทะเบียนเรียนวิชาศึกษาทั่วไป (รายวิชาภาษาจีนเพื่อการสื่อสาร) ในปีการศึกษา 2568 ที่ไม่ใช่อีกกลุ่มตัวอย่าง จำนวน 20 คน

3.8 นำผลการทดสอบมาวิเคราะห์คุณภาพของแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ โดยการหาค่าอำนาจจำแนก (r) ค่าความยากง่าย (P) และค่าความเชื่อมั่น (Reliability) ของแบบทดสอบ และคัดเลือกแบบทดสอบที่เหมาะสมโดยใช้เกณฑ์ ค่าอำนาจจำแนกที่อยู่ระหว่าง 0.20 – 1.00 ค่าความยากอยู่ระหว่าง 0.20 – 0.80 และค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบไม่ต่ำกว่า 0.70 โดยแบบทดสอบมีค่าความยาก (P) เท่ากับ 0.63 ค่าอำนาจจำแนกอำนาจจำแนก (r) เท่ากับ 0.41 และค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ 0.87 โดยผู้วิจัยได้เลือกมา 50 ข้อ

3.9 คัดเลือกแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ และจัดพิมพ์เป็นแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์การฝึกอบรมที่สมบูรณ์เพื่อใช้จริงในการวิจัยต่อไป

4. แบบสอบถามความพึงพอใจของผู้เข้ารับการฝึกอบรมที่มีต่อหลักสูตรฝึกอบรม ผู้วิจัยได้ดำเนินการดังนี้

4.1 ศึกษาศึกษาทฤษฎี เอกสารที่เกี่ยวข้องด้านความพึงพอใจ การประเมินหลักสูตร การเรียนการสอนภาษา และแบบสอบถามจากงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง เพื่อนำมาสังเคราะห์และกำหนดประเด็นสำหรับสร้างข้อคำถาม

4.2 กำหนดกรอบเนื้อหาและจัดทำแบบสอบถามความพึงพอใจ โดยอิงจากตัวชี้วัดในแต่ละด้านให้ครอบคลุมและชัดเจน แบบสอบถามความพึงพอใจมีลักษณะเป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่า Likert 5 ระดับ แล้วให้อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ทำการประเมินตรวจสอบและให้ข้อเสนอแนะ เพื่อนำมาดำเนินการปรับปรุงแก้ไข

4.3 นำแบบสอบถามความพึงพอใจของผู้เข้ารับการฝึกอบรมที่มีต่อหลักสูตรฝึกอบรมภาษาจีนในชีวิตประจำวัน ที่ปรับปรุงแล้วให้ผู้เชี่ยวชาญจำนวน 3 ท่าน ตรวจสอบความถูกต้อง ความเหมาะสม ความสอดคล้องกับวัตถุประสงค์ (IOC) และความครบถ้วนของเนื้อหา โดยมีค่าดัชนีความสอดคล้อง 0.5 – 1.00 ถือว่าใช้ได้ ผู้วิจัยปรับแก้ตามคำแนะนำ ได้ค่า IOC เท่ากับ 1.00 นำไปใช้ได้

4.4 ปรับปรุงแบบสอบถามตามข้อเสนอแนะของผู้เชี่ยวชาญ ทำให้แบบสอบถามมีความชัดเจน ถูกต้องเหมาะสม และพร้อมใช้ในการเก็บข้อมูลจริง

วิธีรวบรวมข้อมูล และสถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์

การเก็บรวบรวมข้อมูลในการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยดำเนินการดังนี้

1. ผู้วิจัยได้ทำหนังสือขอความร่วมมือในการทำวิจัยจากมหาวิทยาลัยราชภัฏอุตรดิตถ์ ถึงอธิการบดีมหาวิทยาลัยราชภัฏอุตรดิตถ์ เพื่อขอขอความอนุเคราะห์ ในการเก็บรวบรวมข้อมูลวิจัย
2. ประเมินความรู้ความเข้าใจด้านภาษาจีนเพื่อการสื่อสารของผู้เรียนก่อนเข้ารับการศึกษาหลักสูตรการสื่อสารภาษาจีนในชีวิตประจำวันสำหรับนักศึกษา มหาวิทยาลัยราชภัฏอุตรดิตถ์
3. ดำเนินการฝึกอบรมโดยการนำหลักสูตรและเอกสารประกอบหลักสูตรฝึกอบรมภาษาจีนในชีวิตประจำวัน ไปใช้กับกลุ่มเป้าหมายในการวิจัยครั้งนี้ คือนักศึกษามหาวิทยาลัยราชภัฏอุตรดิตถ์ ปีการศึกษา 2568 จำนวน 40 คน ได้มาโดยการเลือกแบบเจาะจง (Purposive sampling) โดยเลือกจากนักศึกษาที่มีความสนใจอบรมภาษาจีนเพื่อการสื่อสารในชีวิตประจำวัน เข้าร่วมการฝึกอบรมเป็นเวลาเป็นเวลา 6 สัปดาห์ ๆ ละ 3 ชั่วโมง รวม 18 ชั่วโมง
4. เมื่อเสร็จสิ้นการทดลองการจัดการเรียนรู้ครบทุกแผนตามหลักสูตรฝึกอบรมเพื่อการสื่อสารในชีวิตประจำวัน สำหรับนักศึกษามหาวิทยาลัยราชภัฏอุตรดิตถ์แล้ว ผู้วิจัยดำเนินการวัดและประเมินความรู้ความเข้าใจด้านภาษาจีนเพื่อการสื่อสารของผู้เรียน
5. ดำเนินการประเมินความพึงพอใจของนักศึกษา ที่มีต่อหลักสูตรฝึกอบรมการสื่อสารภาษาจีนในชีวิตประจำวัน
6. ผู้วิจัยนำข้อมูลที่ได้จากการฝึกอบรมดังกล่าวมาวิเคราะห์ และแปลผลโดยเปรียบเทียบกับเกณฑ์การผ่านหลักสูตรที่กำหนดไว้ในหลักสูตร

สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์

การวิจัยในครั้งนี้ผู้วิจัยวิเคราะห์ข้อมูลด้วยโปรแกรมคอมพิวเตอร์สำเร็จรูป แล้วสรุปผลใน รูปของตารางและความเรียงในการวิเคราะห์ข้อมูลผู้วิจัยได้ดำเนินการวิเคราะห์ข้อมูล ดังนี้

1. ค่าเฉลี่ย (\bar{X}) และ ค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) ใช้สำหรับการวิเคราะห์หลักสูตร
2. ค่าความยาก (P) และอำนาจจำแนก (r) ใช้สำหรับการวิเคราะห์แบบทดสอบ
3. ค่าการหาค่าความตรงเชิงเนื้อหา (Item -Objective Congruence Index: IOC)

สรุปผลการวิจัย

การศึกษาในครั้งนี้ ผู้ศึกษาได้ทำการรวบรวมข้อมูลเพื่อนำมาวิเคราะห์ผล และนำเสนอผลการศึกษา โดยแบ่งออกเป็น ดังนี้

1. ผลการพัฒนาหลักสูตรฝึกอบรมภาษาจีนในชีวิตประจำวันสำหรับนักศึกษามหาวิทยาลัยราชภัฏอุตรดิตถ์ ผู้วิจัยได้นำผลการศึกษาความต้องการและความจำเป็นในการพัฒนาหลักสูตรฝึกอบรมภาษาจีนในชีวิตประจำวันสำหรับนักศึกษามหาวิทยาลัยราชภัฏอุตรดิตถ์ มาพัฒนาสังเคราะห์องค์ประกอบของหลักสูตรฝึกอบรม ฝึกอบรม โดยใช้แนวทางของ ทาบา (Taba. 1962) พบว่า มีองค์ประกอบที่สำคัญทั้งหมด 8 ส่วน คือ 1) ความเป็นมาและความสำคัญ 2) หลักการของหลักสูตร 3) จุดมุ่งหมายของหลักสูตร 4) โครงสร้างเนื้อหาและกิจกรรม ประกอบด้วย 6 หน่วยการเรียนรู้ ได้แก่ (1) การทักทายและแนะนำตัว (问候和介绍) (2) ครอบครัวของฉัน (我的家庭) (3) การซื้อของ (购物) (4) อาหารและเครื่องดื่ม (食物和饮料) (5) ทิศทางและสถานที่ (方向、地点) (6) สภาพดินฟ้าอากาศ (天气状况) 5) วิธีการดำเนินการฝึกอบรม 6) สื่อและแหล่งเรียนรู้ 7) เครื่องมือวัดและประเมินผล 8) เกณฑ์การผ่านหลักสูตร โดยมุ่งเน้นโดยเฉพาะในเรื่องภาษาจีนที่ใช้ในชีวิตประจำวัน โดยใช้สื่อและอุปกรณ์การฝึกอบรมมีความสอดคล้องกับเนื้อหาและกิจกรรม และเนื้อหาสาระสอดคล้องกับความต้องการ ทั้งนี้ หลักสูตรมีความเหมาะสมอยู่ในระดับมากที่สุด มีความสอดคล้องของร่างหลักสูตรฝึกอบรมภาษาจีนในชีวิตประจำวันสำหรับนักศึกษามหาวิทยาลัยราชภัฏอุตรดิตถ์ มีค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) เท่ากับ 0.86 อยู่ในระดับเหมาะสม และความเหมาะสมของร่างหลักสูตรฝึกอบรมภาษาจีนในชีวิตประจำวันสำหรับนักศึกษามหาวิทยาลัยราชภัฏอุตรดิตถ์ โดยภาพรวมทุกด้านอยู่ในระดับมากที่สุด (\bar{X} = 4.64, S.D.=0.48) ผู้วิจัยสามารถสรุปได้ว่า มีความเหมาะสมและมีประสิทธิภาพในการนำไปใช้

2. ผลการศึกษาประสิทธิผลของหลักสูตรฝึกอบรมภาษาจีนในชีวิตประจำวันสำหรับนักศึกษามหาวิทยาลัยราชภัฏอุตรดิตถ์ ดังตารางที่ 1

ตารางที่ 1 ผลการใช้หลักสูตรฝึกอบรมภาษาจีนในชีวิตประจำวัน สำหรับนักศึกษามหาวิทยาลัยราชภัฏอุตรดิตถ์

ที่	กิจกรรมการเรียนรู้	ด้านความรู้	ด้านทักษะ/ กระบวนการ	ด้านคุณ ลักษณะ	รวม 80 คะแนน
		ความเข้าใจ (K)	(P)	ที่พึงประสงค์	
		50 คะแนน	20 คะแนน	10 คะแนน	
1	การทักทายและแนะนำตัว (问候和介绍)	47.68	17.78	8.00	73.46
2	ครอบครัวของฉัน (我的家庭)	46.77	18.00	8.00	72.77
3	การซื้อของ (购物)	48.90	16.50	7.20	72.6
4	อาหารและเครื่องดื่ม (食物和饮料)	48.88	15.80	8.00	72.68
5	ทิศทางและสถานที่ (方向、地点)	46.54	19.00	8.80	75.24
6	สภาพดินฟ้าอากาศ (天气状况)	46.10	16.50	8.00	70.6
	รวม	284.87	103.58	48.00	437.35
	รวมเฉลี่ย	47.48	17.26	8.00	72.89
	รวมเฉลี่ยร้อยละ	94.96	86.32	80.00	91.11

จากตารางที่ 1 พบว่า ผู้เข้ารับการฝึกอบรมมีคะแนนด้านความรู้ความเข้าใจเฉลี่ยเท่ากับ 47.48 คะแนนจากคะแนนเต็ม 50 คะแนน คิดเป็นร้อยละ 94.96 มีคะแนนด้านทักษะ/กระบวนการเฉลี่ยเท่ากับ 17.26 คะแนนจากคะแนนเต็ม 20 คะแนน คิดเป็นร้อยละ 86.32 และด้านคุณลักษณะที่พึงประสงค์ มีคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 8 คะแนนจากคะแนนเต็ม 10 คะแนน คิดเป็นร้อยละ 80.00

ตารางที่ 2 ผลการวิเคราะห์ประสิทธิผลของหลักสูตรฝึกอบรมภาษาจีนในชีวิตประจำวัน สำหรับนักศึกษามหาวิทยาลัยราชภัฏอุตรดิตถ์

ข้อที่	รายการ	เกณฑ์การผ่าน	ผลการทดลองใช้	ผ่าน/ ไม่ผ่าน
		ตามหลักสูตร ร้อยละ	ได้คะแนนเฉลี่ย ร้อยละ	
1	ด้านความรู้ความเข้าใจ	80.00	89.28	ผ่าน
2	ด้านทักษะ กระบวนการ/	70.00	87.83	ผ่าน
3	ด้านคุณลักษณะที่พึงประสงค์	80.00	88.00	ผ่าน
4	ด้านระยะเวลาของการเข้าฝึกอบรมของผู้เข้ารับการอบรม	80.00	100	ผ่าน

จากตารางที่ 2 เมื่อนำไปเปรียบเทียบกับเกณฑ์การผ่านหลักสูตร พบว่าผลการวิเคราะห์ประสิทธิผลของหลักสูตรฝึกอบรมภาษาจีนในชีวิตประจำวัน สำหรับนักศึกษามหาวิทยาลัยราชภัฏอุตรดิตถ์ ฉบับร่าง พบว่า มีประสิทธิผลตามเกณฑ์ โดยผู้เข้ารับการฝึกอบรมผ่านเกณฑ์ คือ ด้านความรู้คิดเป็นร้อยละ 89.28 ด้านทักษะ/กระบวนการคิดเป็นร้อยละ 87.83 ด้านคุณลักษณะที่พึงประสงค์คิดเป็นร้อยละ 88.00 และด้านระยะเวลาของการเข้าฝึกอบรมคิดเป็นร้อยละ 100

3. ผลการศึกษาความพึงพอใจของผู้ใช้หลักสูตรฝึกอบรมภาษาจีนในชีวิตประจำวันสำหรับนักศึกษามหาวิทยาลัยราชภัฏอุตรดิตถ์

ตารางที่ 3 ผลการศึกษาความพึงพอใจของผู้ใช้หลักสูตรฝึกอบรมภาษาจีนในชีวิตประจำวันสำหรับนักศึกษามหาวิทยาลัยราชภัฏอุตรดิตถ์

ความพึงพอใจของการฝึกอบรม	\bar{X}	S.D.	ระดับความคิดเห็น
1. เนื้อหา/กิจกรรม	4.82	0.23	มากที่สุด
2. วิทยากร	4.80	0.25	มากที่สุด
3. สถานที่จัดฝึกอบรม	4.74	0.30	มากที่สุด
4. เอกสารประกอบการฝึกอบรมและสื่อประกอบ	4.72	0.27	มากที่สุด
5. ระยะเวลาในการฝึกอบรม	4.32	0.44	มาก
6. การนำเอาความรู้ที่ได้รับไปใช้ประโยชน์	4.78	0.26	มากที่สุด
7. การวัดและการประเมินผล	4.42	0.39	มาก
ภาพรวมค่าเฉลี่ย	4.68	0.30	มากที่สุด

จากตารางที่ 3 พบว่า ผู้เข้ารับการฝึกอบรมส่วนใหญ่มีความพึงพอใจของการฝึกอบรมการพัฒนาหลักสูตรฝึกอบรมภาษาจีนในชีวิตประจำวัน สำหรับนักศึกษามหาวิทยาลัยราชภัฏอุตรดิตถ์ โดยภาพรวมอยู่ระดับมากที่สุด มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ (\bar{X} = 4.68, S.D. = 0.30) เมื่อพิจารณารายด้าน พบว่า เนื้อหา/กิจกรรม อยู่ในระดับมากที่สุด มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ (\bar{X} = 4.82, S.D. = 0.23) รองลงมาคือ วิทยากร โดยภาพรวมอยู่ในระดับ มากที่สุด มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ (\bar{X} = 4.80, S.D. = 0.25) การนำเอาความรู้ที่ได้รับไปใช้ประโยชน์ อยู่ในระดับมากที่สุด มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ (\bar{X} = 4.78, S.D. = 0.26) ตามลำดับ

สรุปผลการวิจัย

1. ผลการพัฒนาหลักสูตรอบรมภาษาจีนในชีวิตประจำวันสำหรับนักศึกษามหาวิทยาลัยราชภัฏอุตรดิตถ์ มีความสอดคล้องของร่างหลักสูตรฝึกอบรมภาษาจีนในชีวิตประจำวันสำหรับนักศึกษามหาวิทยาลัยราชภัฏอุตรดิตถ์ จากผู้เชี่ยวชาญทั้ง 3 ท่าน คือ ค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) เท่ากับ 0.86 อยู่ในระดับเหมาะสม จุดมุ่งหมาย เนื้อหา กิจกรรม สื่อ และวิธีการประเมินผลมีความสัมพันธ์กันเป็นระบบ พร้อมทั้งได้รับข้อเสนอแนะจากผู้เชี่ยวชาญเพื่อนำไปปรับปรุงร่างหลักสูตรให้มีความสมบูรณ์ก่อนนำไปใช้จริง และได้ประเมินความเหมาะสมของร่างหลักสูตรฝึกอบรมภาษาจีนในชีวิตประจำวันสำหรับนักศึกษามหาวิทยาลัยราชภัฏอุตรดิตถ์ โดยภาพรวมทุกด้านอยู่ในระดับมากที่สุด (\bar{X} = 4.64, S.D.=0.48) เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่า ด้านจุดมุ่งหมายของหลักสูตร อยู่ในระดับมากที่สุด (\bar{X} = 4.84, S.D.=0.29) รองลงมาคือด้านโครงสร้างเนื้อหาสาระอยู่ในระดับมากที่สุด (\bar{X} = 4.78, S.D.=0.39) และถัดมาคือด้านแนวดำเนินการ อยู่ในระดับมากที่สุด (\bar{X} = 4.73, S.D.=0.48) ตามลำดับ ผู้วิจัยสามารถสรุปได้ว่า มีความเหมาะสมและมีประสิทธิภาพในการนำไปใช้

2. ผลการศึกษาประสิทธิผลของหลักสูตรฝึกอบรมภาษาจีนในชีวิตประจำวันสำหรับนักศึกษามหาวิทยาลัยราชภัฏอุตรดิตถ์ พบว่า ผลการทดลองใช้หลักสูตรการฝึกอบรมภาษาจีนในชีวิตประจำวันสำหรับนักศึกษามหาวิทยาลัยราชภัฏอุตรดิตถ์ฉบับร่าง พบว่า ผู้เข้ารับการฝึกอบรมมีคะแนนด้านความรู้ความเข้าใจเฉลี่ยเท่ากับ 47.48 คะแนนจากคะแนนเต็ม 50 คะแนน คิดเป็นร้อยละ 94.96 มีคะแนนด้านทักษะ/กระบวนการเฉลี่ยเท่ากับ 17.26 คะแนนจากคะแนนเต็ม 20 คะแนน คิดเป็นร้อยละ 86.32 และด้านคุณลักษณะที่พึงประสงค์ มีคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 8 คะแนนจากคะแนนเต็ม 10 คะแนน คิดเป็นร้อยละ 80.00 เมื่อนำไปเปรียบเทียบกับเกณฑ์การผ่านหลักสูตร พบว่าผลการวิเคราะห์ประสิทธิผลของหลักสูตรฝึกอบรมภาษาจีนในชีวิตประจำวัน สำหรับนักศึกษามหาวิทยาลัยราชภัฏอุตรดิตถ์ ฉบับร่าง พบว่า มีประสิทธิผลตามเกณฑ์ โดยผู้เข้ารับการฝึกอบรมผ่านเกณฑ์ คือ ด้านความรู้คิดเป็นร้อยละ 89.28 ด้านทักษะ/กระบวนการคิดเป็นร้อยละ 87.83 ด้านคุณลักษณะที่พึงประสงค์คิดเป็นร้อยละ 88.00 และด้านระยะเวลาของการเข้าฝึกอบรมคิดเป็นร้อยละ 100

3. เข้ารับการฝึกอบรมภาษาจีนในชีวิตประจำวันสำหรับนักศึกษามหาวิทยาลัยราชภัฏอุตรดิตถ์ ส่วนใหญ่มีความพึงพอใจของการฝึกอบรมการพัฒนาหลักสูตรฝึกอบรมภาษาจีนในชีวิตประจำวัน สำหรับนักศึกษามหาวิทยาลัยราชภัฏอุตรดิตถ์ โดยภาพรวมอยู่ระดับมากที่สุด มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ (\bar{X} = 4.68, S.D. = 0.30) เมื่อพิจารณารายด้าน พบว่า เนื้อหา/กิจกรรม อยู่ในระดับมากที่สุด มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ (\bar{X} = 4.82, S.D. = 0.23) รองลงมาคือ วิทยากร โดยภาพรวมอยู่ในระดับ มากที่สุด มีค่าเฉลี่ย

เท่ากับ (\bar{X} = 4.80, S.D. = 0.25) การนำเอาความรู้ที่ได้รับไปใช้ประโยชน์ อยู่ในระดับมากที่สุด มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ (\bar{X} = 4.78, S.D. = 0.26) ตามลำดับ

อภิปรายผล

จากสรุปผลการวิจัย มีประเด็นการอภิปรายผล ดังนี้

1. ผลการพัฒนาหลักสูตรฝึกอบรมภาษาจีนในชีวิตประจำวันสำหรับนักศึกษา มหาวิทยาลัยราชภัฏนครสวรรค์ ที่ผู้วิจัยได้พัฒนาขึ้นมีผลการทดลองใช้หลักสูตรฝึกอบรมที่ผู้เชี่ยวชาญได้ประเมินความเหมาะสมของโครงสร้างหลักสูตรอยู่ในระดับมากที่สุด ด้านความสอดคล้องของโครงสร้างหลักสูตรอยู่ในระดับมากที่สุด การจัดกิจกรรมการเรียนรู้ตามหลักสูตรมีความเหมาะสมโดยภาพรวมอยู่ในระดับมากที่สุดเช่นเดียวกันนั้น และเมื่อนำหลักสูตรฝึกอบรมภาษาจีนในชีวิตประจำวันสำหรับนักศึกษา มหาวิทยาลัยราชภัฏนครสวรรค์ฉบับร่างไปทดลองใช้พบว่า ผู้เข้ารับการฝึกอบรมมีคะแนนด้านความรู้ความเข้าใจมีคะแนนด้านทักษะ/กระบวนการ มีคะแนนด้านคุณลักษณะที่พึงประสงค์ และมีระยะเวลาในการเข้ารับการฝึกอบรม ผ่านเกณฑ์ที่กำหนดไว้ในหลักสูตรทุกด้าน นอกจากนี้หลักสูตรฝึกอบรมดังกล่าวมีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ที่กำหนด และผู้เข้ารับการฝึกอบรมมีความพึงพอใจโดยรวมอยู่ในระดับมากที่สุด การที่ผลการวิจัยเป็นเช่นนี้อาจเกิดจากหลักสูตรที่พัฒนาขึ้น มีขั้นตอนในการพัฒนาอย่างเป็นระบบ มีระเบียบแบบแผน มีความสอดคล้องกันระหว่างองค์ประกอบของหลักสูตร ผ่านกระบวนการวิเคราะห์ก่อนพัฒนา ทำให้หลักสูตรมีความเหมาะสมและสอดคล้องกับระดับพื้นฐานของนักศึกษาที่ต้องการใช้ภาษาจีนในสถานการณ์ทั่วไป จึงนำไปสู่การพัฒนาหลักสูตรฝึกอบรมเมื่อทราบปัญหาและความต้องการของนักศึกษา ซึ่งสอดคล้องกับ (Taba, 1962: 10) ที่กล่าวถึงองค์ประกอบของหลักสูตร 4 ส่วนสำคัญ คือ 1) จุดมุ่งหมาย 2) เนื้อหาวิชา 3) กิจกรรมและรูปแบบการเรียนการสอน และ 4) การประเมินผล ซึ่งหลักสูตรที่พัฒนาขึ้นมีความครบถ้วนทั้งในด้านเนื้อหา วิธีการ และสื่อการเรียนรู้ อีกทั้งสอดคล้องกับความต้องการของผู้เรียนและบริบทของมหาวิทยาลัย สามารถส่งเสริมทักษะการสื่อสารภาษาจีนในชีวิตประจำวันได้อย่างมีประสิทธิภาพ ทั้งนี้ ซึ่งเป็นสถานการณ์ที่นักศึกษามีโอกาสพบเจอในชีวิตประจำวันสอดคล้องกับแนวคิดการจัดการเรียนรู้ภาษาตามแนว Communicative Language Teaching (CLT) ที่เน้นการใช้ภาษาเพื่อสื่อสารมากกว่าการท่องจำไวยากรณ์ โดยกิจกรรมที่ใช้ เช่น บัตรภาพ เกมภาษา และสื่อมัลติมีเดีย ช่วยกระตุ้นให้ผู้เรียนมีปฏิสัมพันธ์ทางภาษาเพิ่มขึ้น นอกจากนี้วิธีการจัดกิจกรรมที่ใช้ TPR (Total Physical Response) ยังช่วยให้ผู้เรียนเข้าใจคำศัพท์และประโยคได้ง่าย ผ่านการตอบสนองทางกาย ซึ่งเหมาะกับผู้เรียนระดับต้น หลักสูตรที่ตอบเจตจำนงของผู้เรียนจะมีความยั่งยืนและผู้เรียนมีแรงจูงใจในการเรียนมากขึ้น

2. ผลการวิเคราะห์ประสิทธิผลของหลักสูตรฝึกอบรมภาษาจีนในชีวิตประจำวันสำหรับนักศึกษามหาวิทยาลัยราชภัฏนครสวรรค์ แสดงให้เห็นว่าหลักสูตรฝึกอบรมฯ ฉบับร่างมีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ที่กำหนด โดยผู้เข้ารับการฝึกอบรมสามารถผ่านเกณฑ์การประเมินทั้งด้านความรู้ ด้านทักษะและกระบวนการ ด้านคุณลักษณะที่พึงประสงค์ รวมถึงด้านระยะเวลาการเข้ารับการฝึกอบรม สะท้อนให้เห็นว่าหลักสูตรที่พัฒนาขึ้นสามารถส่งเสริมให้ผู้เข้ารับการฝึกอบรมเกิดความรู้ความเข้าใจ และสามารถพัฒนาทักษะการสื่อสารภาษาจีนในชีวิตประจำวันได้อย่างเหมาะสม แสดงให้เห็นว่าประสิทธิผลของหลักสูตรฝึกอบรมดังกล่าวเกิดจากกระบวนการพัฒนาหลักสูตรที่เป็นระบบ โดยผู้วิจัยได้ดำเนินการทดลองใช้หลักสูตรฝึกอบรมฉบับร่างก่อนนำไปใช้จริง ทำให้สามารถปรับปรุงโครงสร้างหลักสูตร ขั้นตอนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ และการออกแบบกิจกรรมให้สอดคล้องกับวัตถุประสงค์ของหลักสูตรมากยิ่งขึ้น สอดคล้องกับ ชลายุทธ์ ครุฑเมือง (2560) ที่ได้วิจัยเรื่อง การพัฒนาหลักสูตรฝึกอบรมการจัดการเรียนรู้สะเต็มศึกษาของโรงเรียนในโครงการกองทุนการศึกษาจังหวัดอุดรธานี พบว่าหลักสูตรฝึกอบรมการจัดการเรียนรู้สะเต็มศึกษาของโรงเรียนในโครงการกองทุนการศึกษาจังหวัดอุดรธานี เป็นหลักสูตรที่มีประสิทธิผล ผู้เข้ารับการฝึกอบรมสามารถผ่านเกณฑ์การฝึกอบรมตามหลักสูตรในทุกรายการ นอกจากนี้ยัง สอดคล้องกับงานวิจัยของ Li Yuxi (2567) ได้ศึกษาเกี่ยวกับการนำหลักสูตรฝึกอบรมภาษาจีนไปใช้ตามแนวทางการสื่อสารและการเรียนรู้ตามสถานการณ์เพื่อปรับปรุงทักษะการฟังและการพูดของผู้เรียน ผลการวิจัยพบว่า การประเมินหลังหลักสูตรบ่งชี้ว่าทักษะการพูดและการฟังมีการปรับปรุงอย่างมีนัยสำคัญทักษะการพูดดีขึ้นอย่างมีนัยสำคัญ

3. ผลการศึกษาความพึงพอใจของการฝึกอบรมการพัฒนาหลักสูตรฝึกอบรมภาษาจีนในชีวิตประจำวัน สำหรับนักศึกษา มหาวิทยาลัยราชภัฏนครสวรรค์ ภาพรวมอยู่ระดับ มากที่สุด ได้แก่ ด้าน ความน่าสนใจของเนื้อหาสาระและกิจกรรม เป็นประโยชน์ช่วยพัฒนาคุณลักษณะและสร้างความรู้ ความเข้าใจ และกิจกรรมกระตุ้นให้ผู้เข้ารับการฝึกอบรมอยากเรียนรู้

ตามลำดับขั้นตอนในการทำกิจกรรมมีความเหมาะสมด้านวิทยากร ด้านการนำเอาความรู้ที่ได้รับไปใช้ประโยชน์ การวัดและการประเมินผลภาระงานที่มอบหมายให้ในระหว่างการศึกษาที่มีความเหมาะสมและแบบทดสอบหลังการฝึกอบรมมีความยากง่ายเหมาะสม สอดคล้องกับงานวิจัย กาญจนานันท์ (2563) พบว่า การพัฒนาหลักสูตรฝึกอบรม เรื่อง ภาษาอังกฤษที่ใช้ในการติดต่อสื่อสาร กับผู้ปฏิบัติธรรมชาวต่างชาติ ณ วัดป่าแก้ว เพื่อส่งเสริมความสามารถ ในการฟัง-พูด ของผู้เรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนไทยรัฐวิทยา 99 (บ้านแม่สุยะ) จังหวัดแม่ฮ่องสอน ผลการทดลองใช้หลักสูตรฝึกอบรม ผลการวิจัยพบว่า ผู้เรียนมีความพึงพอใจต่อการฝึกอบรมอยู่ในระดับมาก และงานวิจัยของ ภัทรพร โขศไพบูลย์ (2567) พบว่า การพัฒนาทักษะการสื่อสารภาษาจีนด้วยหลักสูตรอบรมระยะสั้น กรณีศึกษา นักศึกษาชั้นปีที่ 1 มหาวิทยาลัยราชภัฏเทพสตรี ผลการประเมินความพึงพอใจของกลุ่มเป้าหมายที่มีต่อการนำหลักสูตรพัฒนาทักษะการสื่อสารภาษาจีนมาใช้ในการอบรมในการภาควิชาอยู่ในระดับ มากที่สุด แสดงให้เห็นว่าหลักสูตรที่พัฒนาทักษะการสื่อสารภาษาจีนของนักศึกษาในกลุ่มเป้าหมายได้อย่างมีประสิทธิภาพ

ข้อเสนอแนะ

1. ข้อเสนอแนะในการนำผลวิจัยไปใช้

1.1 ผู้สอนในรายวิชาภาษาต่างประเทศ สามารถนำผลการวิจัยไปใช้เป็นแนวทางในการพัฒนาหลักสูตรภาษาจีนระยะสั้นในระดับอุดมศึกษา เพื่อส่งเสริมสมรรถนะด้านภาษาจีนของนักศึกษาให้สอดคล้องกับบริบทของการศึกษาและตลาดแรงงานในปัจจุบัน

1.2 หน่วยงานด้านการฝึกอบรมและพัฒนาครู อาจนำรูปแบบการจัดการจัดการเรียนรู้ออนไลน์ที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ จากงานวิจัยนี้ ไปประยุกต์ใช้ในการอบรมครูหรือบุคลากรทางการศึกษา เพื่อเสริมสร้างทักษะการสื่อสารภาษาจีนในระดับปฏิบัติได้จริง

2. ข้อเสนอแนะในการทำวิจัยครั้งต่อไป

2.1 ควรมีการติดตามผลหลังการอบรมในระยะยาว เพื่อศึกษาการคงอยู่ของความรู้และทักษะภาษาจีนในชีวิตประจำวัน รวมถึงการนำไปประยุกต์ใช้ในสถานการณ์จริง และการใช้เทคโนโลยีดิจิทัลหรือสื่อออนไลน์ร่วมกับหลักสูตรฝึกอบรม เพื่อเพิ่มประสิทธิภาพในการเรียนรู้และสร้างแรงจูงใจให้แก่ผู้เรียน

2.2 การศึกษาครั้งต่อไปอาจมุ่งเน้นการเปรียบเทียบรูปแบบการจัดการเรียนรู้แบบออนไลน์ ผสมผสาน (Blended Learning) หรือการเรียนรู้แบบร่วมมือ เพื่อค้นหาวิธีการที่เหมาะสมที่สุดสำหรับการพัฒนาทักษะภาษาจีนในชีวิตประจำวันของนักศึกษาในอนาคต

2.3 ระดับมหาวิทยาลัยควรบรรจุหลักสูตรนี้เพื่อเป็นวิชาเลือกเสรี หรือกิจกรรมเสริมให้กับนักศึกษาทุกคณะ

เอกสารอ้างอิง

- กระทรวงศึกษาธิการ. (2560). มาตรฐานการเรียนรู้และตัวชี้วัด กลุ่มสาระการเรียนรู้คณิตศาสตร์ วิทยาศาสตร์ และสาระภูมิศาสตร์ในกลุ่มสาระการเรียนรู้สังคมศึกษา ศาสนา และวัฒนธรรม ตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 (ฉบับปรับปรุง พ.ศ. 2560). กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์ชุมนุมสหกรณ์การเกษตรแห่งประเทศไทย.
- กาญจนานันท์, น. (2563). การพัฒนาหลักสูตรฝึกอบรมเรื่องภาษาอังกฤษที่ใช้ในการติดต่อสื่อสารกับผู้ปฏิบัติธรรมชาวต่างชาติ ณ วัดป่าแก้ว เพื่อส่งเสริมความสามารถในการฟัง-พูดของผู้เรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนไทยรัฐวิทยา 99 (บ้านแม่สุยะ) จังหวัดแม่ฮ่องสอน. วิทยานิพนธ์ศึกษาศาสตร์มหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช.
- ไกล่รุ่ง, น. (2547). การพัฒนาแผนการจัดการจัดการเรียนการสอนคณิตศาสตร์ด้วยการเรียนแบบร่วมมือเทคนิค TAI เรื่องการบวก ลบ คูณ หารเศษส่วน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5. วิทยานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต (หลักสูตรและการสอน). มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.
- ชลายุทธ์, ค. (2560). การพัฒนาหลักสูตรฝึกอบรมการจัดการเรียนรู้สะเต็มศึกษาของโรงเรียนในโครงการกองทุนการศึกษาจังหวัดอุดรธานี. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยราชภัฏอุดรธานี.
- บุญชม, ศ. (2545). การวิจัยเบื้องต้น. กรุงเทพฯ: สุวีริยาสาส์น.

- บุญเลี้ยง ทูมทอง. (2557). เอกสารประกอบการสอนรายวิชาการพัฒนาหลักสูตร. สุรินทร์: กลุ่มวิชาหลักสูตรและการสอน คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสุรินทร์.
- ประสาธน์ เนื่องเฉลิม. (2554). หลักสูตรการศึกษา. (พิมพ์ครั้งที่ 2). มหาสารคาม: สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.
- เม็งหลัน หลัว, และจิระพร ชะโน. (2561). การพัฒนาความสามารถในการสื่อความหมายและเจตคติต่อการเรียนภาษาจีนของผู้เรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 โดยการจัดการเรียนรู้ภาษาที่เน้นภาระงานเป็นฐาน. วารสารการวัดผลการศึกษา มหาวิทยาลัยมหาสารคาม. 24(1): 1–15.
- ภัทรพร โชคไพบูลย์. (2567). การพัฒนาทักษะการสื่อสารภาษาจีนด้วยหลักสูตรอบรมระยะสั้น: กรณีศึกษานักศึกษาชั้นปีที่ 1 มหาวิทยาลัยราชภัฏเทพสตรี. Journal of Education and Innovation Learning. 4(1): 1–15.
- วิชัย วงษ์ใหญ่. (2557). กระบวนการพัฒนาหลักสูตรและการเรียนการสอน. กรุงเทพฯ: สุวีริยาสาส์น.
- สิทธิพล อัจฉินทร์. (2564). การพัฒนาทักษะการเรียนรู้และนวัตกรรมในศตวรรษที่ 21 ของผู้เรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โดยใช้การจัดการเรียนรู้ปัญหาเป็นฐานร่วมกับโปรแกรม Coggle. วารสารศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยขอนแก่น. 47(2): 47–63.
- หน่วยศึกษานิเทศก์ กรมอาชีวศึกษา. (2536). การพัฒนาหลักสูตร. กรุงเทพฯ: สุวีริยาสาส์น.
- Armstrong, D. G. (2003). *Curriculum today*. Boston: Merrill Prentice Hall.
- Asher, J. (1979). *Learning another language through actions: The complete teacher's guidebook*. Los Gatos, CA: Sky Oaks Productions.
- Beane, J. A., Toepfer, C. F., Jr., & Alessi, S. J., Jr. (1986). *Curriculum planning and development*. Boston: Allyn & Bacon.
- Herzberg, F. (1959). *The motivation to work*. New York: John Wiley & Sons.
- Kerr, J. F. (1989). *Changing the curriculum*. London: University of London Press.
- Li, Y. (2024). Implementing a Chinese language training curriculum based on communicative and situational learning approaches to improve learners' listening and speaking skills. *International Journal of Sociologies and Anthropologies Science Reviews*. 4(6): 1–15.
- Maslow, A. H. (1970). *Motivation and personality*. (2nd ed.). Boston: Harper & Row.
- McClelland, D. C. (1975). Testing for competence rather than for "intelligence." *American Psychologist*. 28(1): 1–14.
- Oliva, P. F. (1982). *Developing the curriculum*. New York: Little, Brown & Company.
- Ornstein, A. C., & Hunkins, F. P. (2004). *Curriculum: Foundations, principles, and issues*. Boston: Pearson Education.
- Taba, H. (1962). *Curriculum development: Theory and practice*. Boston: Harcourt Brace Jovanovich.
- Tyler, R. W. (1971). *The principles of scientific management*. New York: Norton.